

FESTA

Vora el llac

Cap-vespre de Maig.

El misteri pregon del bosc sacerdotal
s'adorm, bevent el dolç perfum de roses blanques;
s'adorm i en la quietut de l'hora cap-vespral
l'oreig com bes alat sospira entre les branques.

Les pàlides clarors del jorn festiu que mor
amaren per moments les amples clarianes...
En la infinita pau del bell crepuscle d'or
mormolen dolçament les veus de les fontanes;

i semblen desgranar un cant de lassitut,
suavíssim remoreig de melodia vaga:
son eco de sospirs i planys de solitud
son tímides remors que's perden en l'obaga...

La breu guspira d'or de l'últim raig de llum
fa espurnejar el llac immens i solitari...
Les fiors tanquen llur vas de delicat perfum
i regna en tot el bosc la calma d'un sagrari.

.....

En el misteri blau del bosc sacerdotal
de sobte ha ressonat dolçíssima canturia...
I sol, en la quietut de l'hora cap-vespral
trittleja un rossinyol al fons de la boscuria.

ALBERT PIERA.

La Haia, Maig 1916.

L'HORA DEL CRIM

Era ric des de aquell dia... i des de aquell dia corria esmaperdut pel món...

Ningú hagué esment de rès; la víctima que la casualitat posà sota ses urpes anava carregada de valors, éll es feu ric, l'altre fou enterrat i la justícia no trovà rastre de rès.

Corregué el món, gastà els diners a munts, cercà els plaers ont s'oferien; més ni'l diner ni'ls plaers li tragueren el rosec que des de l'hora fatal sentia dia i nit, despert i dormint, en lo pregó de l'ànima.

Fou a les dues de la matinada que entrà en el departament del vagó on dormia, fou a les dues que li nuà al coll la corretja del porta-mantes, fou a les dues que'l penjà, boi mort, del prestatge dels equipatges i apoderant-se de'ls estoitxos de pedreria que portava, s'en entornà silenciosament com una serp cap al seu departament.

Conversant al vagó *restaurant* havia sabut que era un comerciant de pedreria i que duia una fortuna de brillants cap a Bruseles per a liquidar-los.

Les xifres fabuloses li feren rodar el cap; la circumstancia, judicada favorable, de correr veloçment cap a la frontera; allò de que no se sabrà qui ho ha fet i la seva ambició de plaers i riqueses li feren rumiar el crim i... l'executà.

S'atribuí, de moment, la mort al suïcidi, després... després éll ja no sapigué rès més, ni volgué saber ho.

Però de tant en tant sentia, quant menys ho esperava, la grapa crispada de la víctima arrapar-se a ses cames en les angunies de l'asfíxia; a voltes li semblava veure-la reproduir-se en un tranzeunt que's creuava amb éll pel carrer a frec de colzes i sentia una esgarriafansa de cap a peus.

I s'entregà desenfrenadament als plaers de tota mena, jugà en totes les timbes, s'enmatzinà amb la morfina i a dolls engolí l'absenta, la fada verda dels francesos... i cada vegada més apremiant, cada vegada més poixanta, se li reproduïa la horrible escena, que aré donaria tot lo que té i encare més, perquè no s'hagués esdevingut.

Aquell dia complia's un any just... un any que gaudia de les riqueses del altre, un any que li feien sofrir els torments més espantosos les riqueses del altre.

Maleides!

Havia pensat en el suïcidi, més el trespàs l'espantava.

Sortí aquell jorn molt de bona hora. La solitud de la cambra de l'Hotel l'esglaiava.

Dinà en un *restaurant* dels més *chic* i concorreguts. Els plats que cerimoniosament i fins amb apariencies d'unció, li posava al davant l'elegant i estirac ambre, li semblaven desabrits; l'orquestra de *tzigans* un aquelarre infernal.

Sortí al carrer ansiós d'aire fresc i corregué paseijos i avingudes sens rumbo fíco, es sentà en la *terrasse* d'un cafè, prengué l'absenta cercant equilibri i consol pel seu cervell desballestat i li semblà que'ls tranzeunts s'el miraven. ¿L'hi coneixerien quelcom? Es que, tal volta es sospitava d'ell i quelcun periòdic portava el seu retrat? Fugí d'allí i cercant carrers deserts i apartats ca-

minà, caminà... a tot arreu li semblava que la gent el mirava amb insistencia.

Es retirà al Hotel: ben cert! el porter se l'havia mirat d'una manera extranya i el *groom* del ascensor també. Corregué a la seva cambra i s'hi tancà. Aré podia estar tranquil!

Cercant repòs i més que repòs tranquilitat, es ficà al llit; les orelles li butzinaven, el cap li voltava, sentia el llit anarsen'hi avall, avall, com si devallés en l'espai en una caiguda sens fi... i s'adormí.

Tocaren hores i's despertà. Tres quarts de dues.

Li semblava haver sentit passos en la cambra; encengué el llum, rès; mirà per la finestra; en el carrer fosc i desert no s'hi movia una ànima. S'en entornà al llit més no pogué dormir.

Es reproduïa en sa memoria amb esfereidora realitat l'escena d'are fa un any... menys pocs minuts.

Horroritzat veigé en son cervell trasbalsat, la cambra del hotel convertida en un departament d'un vagó del tren, i's veigé dormint guardant sots el seu còs els estoitxos de pedreria i... tocaren les dues i son toc fou clar, vibrant, sorollós i retrunyí tant fort que tot éll s'extremí espantat. I sentí passos i veigé la figura del *altre* que entrava quiet, lliscós com una serp, en el departament i veigé en ses mans una corretja de porta-mantes, i ho veigé clar que l'anava a matar, més no's podia mourer, no's podia despertar i... ho veia clar, ben clar!

I l'*altre* s'acostava arrastrant-se com un llimac, els ulls brillants, encesos per la cobdicia i palpà son còs cercant el coll i li passà la baga pel cap i... aleshores éll es despertà, però l'*altre* amb els ulls brillants com dos carboncles, els cabells erissats, estrenyé la baga i li clavà el genoll al pit. Volgué defensar-se, volgué lluitar, més l'aire li faltà i l'*altre* estrenyia cada cop més; es portà les mans al coll, crispades, per a arrancar-se la corretja que l'agarrotava, més l'*altre* estrenyia més i més i l'ofegà del tot... i en son darrer segon veigé com l'*altre* tenia la cara morada i els ulls fóra les òrbites i una senyal negrosa com un collar que li voltava el coll...

A l'endemà el trobaren en son llit amb les mans fortament arrapades al coll, els ulls fóra les òrbites i la cara morada, tota morada.

...Un suïcidi, digué el metge, com mai l'hauria imaginat. Un cas raro, raríssim.

Magi Muria

* * *

A una mar sens fi un sol la abrillanta onades venen, van, la mar canta que canta tot es d'una harmonia joiosa, triomfal!
Això es la meva ànima, quan llu l'ideal!

OLIVERI CLARA.

FESTA

PER NO PER TART

- ¿On aneu, Paula, tan depresa?
- ¡Ai filla! si ja tindria de tenir encubellada la roba de casa la senyora Catarina.
- Jo també encare tinc d'anar a comprar per casa del senyor Esteve.
- ¿Que ja tornen a no tenir minyona?
- Si, però fa tres dies que la tenen amb un *paradis* en un dit que no la deixa treballar.
- La pobre ja deu saber lo que es patir.
- No sé quants dies fa que no pot aclucar l'ull.
- ¿Veieu aquest que'l tinc mig arronsat?... hi vareig mudar set vegades l'ungla.
- ¡Carambes!
- I tot me va venir d'estirar-me un repeló. ¿I que li pesen per curarla?...
- Per are van amb una curandera que viu al Torrent de l'Olla, la que li fa ressar dos credos en dejú i un cada volta de haver menjat, i a més li ha dit que portés mitjes de llana.
- ¿Voleu dir que això va bé?
- Segons ella, li fa més mal que mai, però aquella dòna li aconsella que tingui paciència i que pensi que Deu Nostre Senyor va patir més clavats en creu.
- Bé si, però jo crec que l'oli de granotes li aniria millor que això dels credos.
- Ja li diré que ho probi.
- Mireu, digueu-li que agafi una granota mascle que no haigi menjat res de dos dies, que la peli de viu en viu i una volta la tingui sense pell que li fregui l'esquena una hora seguida amb aigua-ardent del millor i tot seguit la possi amb oli novell a sol i serena tres mesos al terrat.
- Si això la ha de currar...
- ¿Que toquen, dos quarts d'onze?... Avui si que aquell casament que sortia de l'església de Betlhem m'ha esguerrat el dia.
- ¿Que els conceixiau?
- No filla, però allò era un bé de Deu que enamorava al veure-ho i està clar badant m'ha passat el temps.
- Digueu que devia esser dels rics.
- Ja ho crec, burrangà; sols vos diré que la núvia ja estava dins del cotxe que la cua del vestit encare era a l'altar major.
- Renoï, si que la portava llarga.
- Si fa o no fa com jo quan me vareig casar. Encare me'n recordo que allavors vivia en el carrer de Picalqués junt amb la meva pobre mare que al Cel sigui. A les set del dematí ja erem a la parroquia de Santa Madrona a esperar al que'm tenia d'esser marit. Tant prompte va arribar varem anar a l'altar dels Dolors i tot seguit vingué allò de *si tu bolets amb mi, jo rovellons amb tu*. Un cop feta la creu, cap a casa falta gent. En sent allí, aigua fresca amb sucre roig per tots i *despido del cortejo*, perquè filla es allò que's diu que allà on no hi ha *fondos*, no hi han *fondas*.
- Doncs jo a les vuit del dematí ja estava cansada de passejar amunt i avall de la Rambla de Santa Mónica el símbol de la puresa, de menjar xufles i de trencar avellanes torrades que varem comprar al moll.
- Manoi, quina set tindria.
- Com que erem aprop del *Chiringuito*, vinga gots d'aigua i avall.

—Per lo que expliqueu veig que a poca diferencia va esser com el meu.

—El que si m'en recorda que vareig passar un mal rato amb les ditxoses sabates. Com que'm venien estretes em varen irritar un *Juanete* que tenia a cada peu; allavors si que vareig patir, fins que no poguent aguantar més el mal que'm feien, digué:—Quimet, ja no puc amb la meva ànima, si no em portes a coll, prou em sembla que'm quedaré aquí plantada. Suava com un caball de conductora, les gotes em corrien còs avall com si haguessés prés una galleda d'aigua amb flors cordials. No tingué altre remei que entrar en un portal i sentar-me al primer esglò de l'escaleta on me vareig descalsar. Semblava que hagués tornat de mort a vida, allò si que era estar al Cel, però... ¿i després?... ¿qui se les torna a ficar amb els peus tant reïnflats com jo tenia?... No hi va haver altre camí que donar-les an ell perquè les portés a la mà i anar jo descalsa fins al carrer de la Cadena on teniem el pis llogat.

—Si que la vareu-ho passar grossa.

—¿Les onze toquen?... ¡Ai reina Santíssima! Avui si que'm treuen de casa.

—Si jo vos contés lo que'm va passar amb la sogra l'endemà d'esser casada.

—No filla, ja m'ho direu un altre dia.

—Sembla que vos empaitin.

—¿Que no heu sentit les que han tocat? ¡Quina Paula!... Si no li trenco les oracions no me la trée mai més de sobre.

Santiago Roy

LA CREU EN RUNES

Joïosa embolcallant humil masia
apartada de viles i ciutats
s'aixecava ufanosa serrania
amb roquissers de flors tots clapejats.

No tenen ses esmarletades crestes
de sa corona los antics joiells
caigueren en l'abim amb les congestes
la blanquinosa ermita i els castells.

I sols al vespre al bes de l'estelada
servint-li de dossier lo cel blavis
s'hi veu encara amb mística abraçada
la creu junyint el món al paradís.

Nostres avis a sa ombra beneida
en sos desmais cercaven dolç conhort
i are els homes portant fonda ferida
fugen ¡ai! des sos brassos plens d'amor.

Torna-hi a agenollart'-hi patria mia
demànali de cor ta redemció
que ella es far esplendent que'l vaixell guia
de la tempesta al port de salvació.

GRAU PASCUAL.

Núm. 18 del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquestos treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

¡Dolors!

Els blats havien caigut al tall de la falç i els camps, encatifats de vert durant la primavera i mostrant air encare la rossor del fruit tan desitjat, avui tantols servaven les garberes que de tret en tret s'alsaven, apareixent als ulls dels pagesos com piles d'or abocat a plenes mans per mare Natura.

La cullita realment havia sigut esplèndida i en la cara dels bons pagesos prou s'hi veia la satisfacció reflectida com ja's veigé amb el dàlit amb que segaven, regant amb la llur suor la terra resseca en penyora d'agraïment i fent anar bronzenta la falç amb la destra mà, que segura tallava i tallava ritmicament... ris, ras ras, ris, ras ras.

Els ceps estenien llurs retorsades branques ran de terra i'ls raims, verds encare, penjaven atapaits dessota'ls pàmpols que'ls daven ombra.

Els ceps, enguany, també havien prèrs gran ufana, no's veia en cap pàmpol, ni remotament, rastre de malura; lluïa llur verdor al sol, salpicada de blanc de les darreres sulfatades i els pagesos s'els miraven cobdiciosament, amb manya-gueria i al ensemps amb temensa de que una pedregada s'emportés aquell be de Deu, fruit dels afanys de tot un any, talment com la mare es mira al fill que té a la falda i tem que una malaltia malestruga plani per sobre'l seu cap i se l'endugui.

L'anyada seria bona del tot i'l cor dels homes estava propens a l'alegría i a la bondat.

Per això l'idea d'homenatjar a la mestra de la vila, otorgant li el premi a la virtut, havia sigut acullida amb un entusiasme delirant.

Na Dolors, la mestra, prou s'exclamava que no n'era mereixedora, que d'altres millors n'hi havia... però les seves raons no li valgueren. El poble la volia i la respectava com quelcom superior; poc n'hi faltava per a que no la consideressin santa; parlar en contra de la mestra a un de la vila, equivalia a renyir-hi. Figureu-vos, doncs, si'l premi s'el havia d'endur ella i ningú mes qu'ella.

I arribà el dia del homenatge; el poble es vestí de festa, preparant se per a la ceremonia; tot-hom anava atrafegat i sols podia comparar-se el bullici d'aquell dia amb el de la festa major i encare la superava, perquè de festa major n'hi havia una cada any i en canvi la solemnitat aquella era una cosa inusitada.

Les criatures, com es natural tractant-se de la mestra, prenien part principal en la festa. Els bordegassos sofrien martiri de les mares sots pretext de que no s'embrutessin el vestit nou, amb les cares netes i sense moes al nàs. Però lo que més goig feia eren les noies, gairebé totes vestides de blanc, d'un blanc un xic amorenat, denunciant per la color i per lo estrets que'ls venien que havien estat molt temps tancats a les calaixeres.

S'organitzà la comitiva, anaren a cercar a la mestra, aquesta, tota trasbalsada, es despedí de sa mare que restava clavada, tulida, en una cadira, ajuda a alçar-se a son pare, que s'empenyà en acompanyarla, i que traïent forces de flaque-sa, ranqueijant, ranqueijant, aparegué donant-li el braç, al dintell de la porta. El poble aplaudí emocionat, aixís que veigé sortir a na Dolors amb el pobre vellet penjat, més que apoïat, en son braç.

La mestra senti el cor botrè-li acellerat dins del pit i les cames se li segaven. De sos ulls una llàgrima, indiscreta, en devallà.

Arrivada la comitiva a cà la vila i fet el silenci, l'alcalde parlà; les seves paraules rudes, franques i senzilles eren l'apologia més xardorosa de les virtuts de la mestra. Apoi dels pares impossibilitats, la dòna forta, la dòna noble que infiltra-va en el cor dels infants l'amor a Deu, als pares i al treball honrat, defugint de les tentacions que'n la vida ens voltan a cada instant. La dòna exemplar, model de filles, model de mestres i exemple i espill immaculat de virtuts...

Les llàgrimes lliscaven per les cares colrades de les pageses; els homes se sentien el cor en un puny més s'aguantaven per a no traïr la seva virilitat; la mestra, emocionadíssima, tingué de sostenir al seu pare que entendrit i corprès de goig i orgull es desvaneixia.

Després vingueren cants i músiques i visques a tot, que'l poble optimista i content devant la bona anyada, estava per a cantar himnes a la vida, car la terra havia donat fruit i els blats i els raims eren bona prova de que'l viurer es alegria i es el goig suprem.

I de nou la comitiva es posà en marxa acompanyant en triomf a na Dolors fins a sa casa. Es repetiren allí les mostres d'afecte i després que les criatures hagueren cantat un chor ingenuu i senzill en llaor de la mestra, el poble es retirà.

Quedaren sols na Dolors i els seus pares. Aquets ploraven, ploraven silenciosament.

Na Dolors, abatuda, caigué en una cadira; un remordiment atenallava son cor; recordava al home que li finjé un amor lleal; recordà l'engany que veigé en sos ulls la darrera vegada que amb éll parlà; relacionà la seva conducta amb la festa d'aquell dia, se li emboiraren els ulls i's desmaïà... més fou curt el desvaneïment; un cop que senti en ses entranyes la tornà a la realitat. Era una nova vida que dins son si germinava...

Na Dolors correngué a refugiar-se en sa cambra i un cop allí arrenca un plor sorollós, desesperat...

Al lluny s'oïen els cants dels infants, cants a la vida triomfanta, a la vida bella i enriolada...

P. CASALS GULEMANY.

EL RONDALLAIRE

A l'amic F. Freixas.

Sens ruta que seguir, un Rondallaire ja vell i molt pobret, un moç de pa va cercant amb l'encís de ses rondalles. Es tot son patrimoni, un dolç llaüt. Llaüt que si ell el polsa, l'armonía ens fa sentir del vent i les montanyes.

Devant d'una masia auriolada pel flaire de les flors i de l'arbreda lo cantor peregrí son llaüt polsa, i encisats per ses notes armonioses els rossinyols fineixen sa canturia i el riu calla al passar entre les roques.

D'un finestral tot blanc, una moneda ha caigut a los peus del caminant llençada per ma blanca perfumada pel baume de les flors...

El Rondallaire s'inclina per cullirla i al alçar-se reb l'almoïna també d'una mirada.

Y empren de nou camí, pa sadament, mes trist que abans, molt mes, perquè comprèn que mai glosarà els ulls d'una estimada...

FRANCESC GARCIA LOPEZ.

—*Barcinonensis*, diu el director parlant solem-
nialment com ell acostuma a fer-ho en les grans
ocasions, he notat amb disgust que vostè tantost
la calor es deixa sentir una mica fins que ja el fret
es deixa sentir un bon xic o sia des del Maig
fins al Decembre, les seves *Ombres* son tan escas-
ses i tan allunyades l'una de l'altre, que des de
l'altre un no arriba a ovirar l'una. ¡Això es pitjor
que la Plassa de Catalunya!

—Val més que callis, he pensat jo, sinó hi per-
dríes i... he decidit fer, una *Ombra*; però heusaquí
que are no se com fer-la perquè no puc tractar de
rès, perquè no se m'acut rès.

Doncs ¿femla no tractant de rès? Ja està dit!
Comensem per agafar la ploma decidits a no
parlar de rès. ¿Vostès ja saben que vol dir no par-
lar de rès? Vol dir que no hi ha *argument*. Essent
aixís no hi trobaràn, rès que ja es *algo*, si bé pitjor
fora que per no haver-hi rès no hi hagués ni la
tinta.

No'ls parlaré de rès doncs i aconsolint-se amb
la tinta; es a dir, are que hi penso ¿i les lletres
que no son rès? Doncs vetoaquí com no havent-hi
rès hi ha *qualcom* que son les lletres. En conclusió
queda, doncs, demostrat que una *Ombra* pot no
parlar de rès; però pot parlar i... ja se sab, par-
lant la gent s'entenen i vostès aixís ja m'entenen
i si no m'entenen pitjor per vostès i sinó perquè
m'obliguen a fer *Ombres* que no parlin de rès.

I, are que hi caic, ¿les ombres xinesques que
parlen? No, oi? Doncs que té de particular que
les meves, que no arriben de bon tròs a esser xi-
nesques ni tant sols de prop de l'Assia, tampoc
parlin de rès?

I are pregunto jo. ¿Si a un home que no par-
la de rès, no li poden fer rès, que m'ha de fer el
director? Rès.

Doncs si no parlant de rès, vostès no li diuen
rès i el Director rès li fa ¿de que ha de tenir por?
De rès.

Doncs, rès que s'hi ha de fer...

BARCINONENSIS.

ESFINX

Petita i lleugera
com un esquirol,
petita d'alsada,
petit n'es ton cor,
i encar que ta garla
ne sigui un bec d'or
i ta hermosa boca
clavell voluptuós;
no encens pas la flama
de les ilusions,
no n'ets la guspira,
n'ets gel i no foc,
n'ets massa petita
per a mon amor,
petita d'alsada
mancada de cor.

VICTOR D'AMOC.

SONETS

LES «JOVES CEGUES»

(Grup escultòric de Hector de Lejebre)

Orfes de claretat en mig del dia;
els ulls cegats enfront de la Natura,
inmòvils i en estat de pedra dura
les «Joves cegues» son en companyia.

Al dolor resignades, qui ho diria
que gosen a l'encís de la veu pura
d'una arpa, quina vibració perdura
dintre llurs cors rublers de melangia!

Elles, jamai s'alegren ni entristeixen...
Igual avui que ahir, mai envelleixen
ni envellirant mentres la raça humana

l'esguart els dirigeixi compassiva
sentint pels cossos llurs, de pedra viva,
la pietrat que'l malhaurat demana.

LA FONT DE MÉDICIS

(Jardins du Luxembourg)

Recòndit viarany de poesia,
lloc preferit d'aimants i enamorades,
de Medicis la font, tota armonia
i el ritme acompassat de les cascades

entona un cant prenyat de melangia
al recordar que en èpoques passades
donà redós a uns cavallers, un dia
quin dolç record no han borrat les anyades.

Recòndit viarany, on les colomes
pardalts i merles mances, les llurs plomes
van dintre aquelles aigües a esbandir-hi,

sens teme aquell begant de faç traidora
que a Dafnis i a Cloé espiant, s'arborà
al veure com se besen amb deliri.

ATREVIMENT

Del Luxembourg en els jardins magnífics
am tot i que'l Gener encare impera,
desafiant del fred tota quimera
a el dolç presentiment de jorns prolífics,

avui que'ls raigs del sol ardents i aurífics
preludi son de nova primavera,
un pardalet, que'n fê'l niu no té espera
i savent que el temps vé dels grans munífics,

una palleta aquí, més enllà dues,
una ploma més lluny i allà unes fulles,
comença a fer camí a les branques nues

que esporoguides mostren llurs despulles;
i sens temor del fret, prop de s'aimia,
teixeix el niu, pels fills que l'hi anuncia.

J. PONS i MARTORELL.

Paris, 1916.

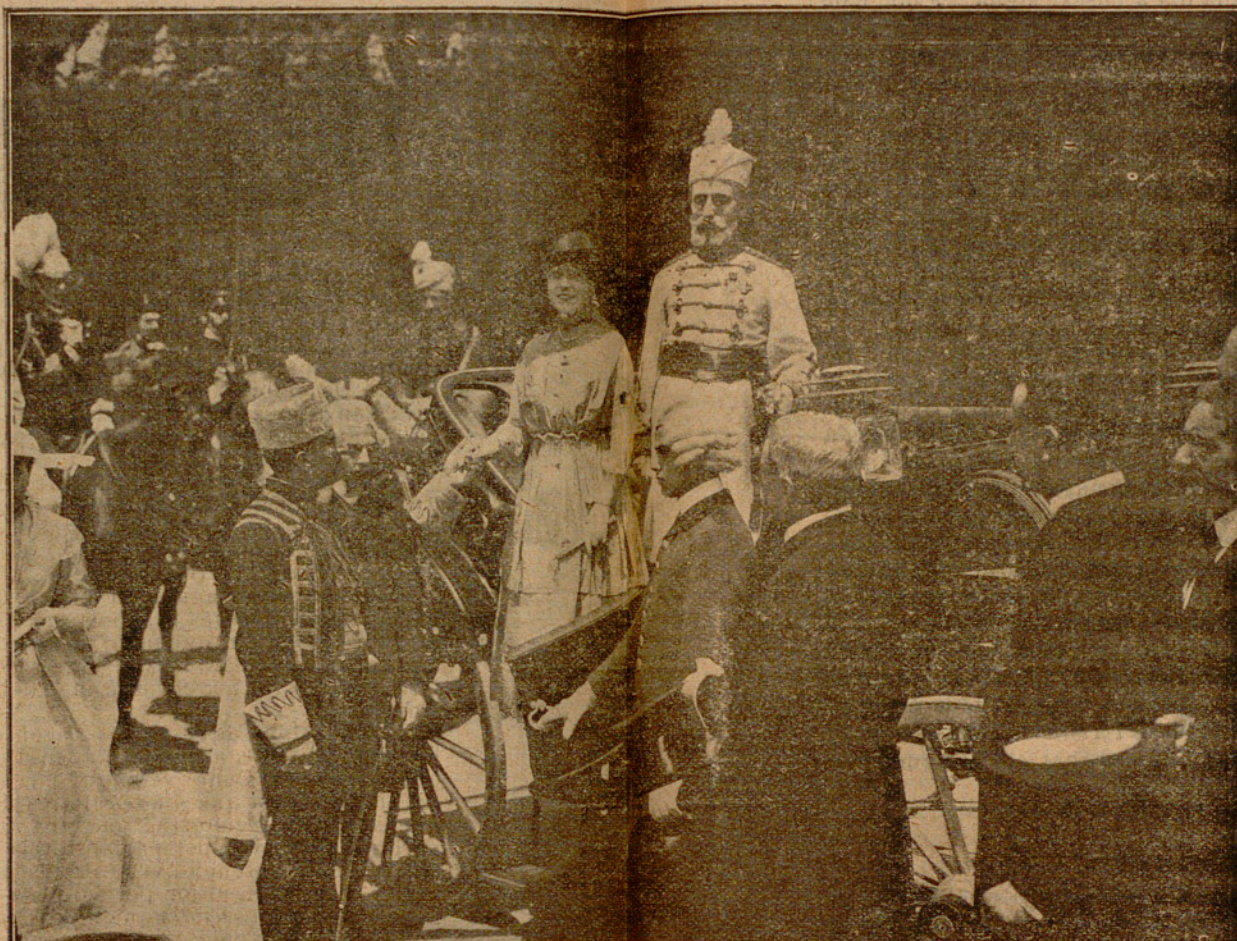
“La Reina Jove” d'en Guimerà en pel·lícula

Invitats pel nostre company de redacció en Magí Murià hem tingut ocasió de presenciar la impressió de quelcunes de les escenes d'aquesta obra quin paper principal encarna la Marguerida Xirgu i que ha sigut adaptada al cinematògraf i dirigida per l'esmentat company, que porta la gerència de la casa editora *Barcinografo*.

De lo que havem vist poc ne podem oferir als nostres llegidors, però els clixés que n'havem tret i que publiquem en aquest lloc, creiem que'ls interessaran per lo que tenen de curiosos. Un d'ells representa una escena al aire lliure de la *Reina Jove*; en un altre, també al aire lliure, s'hi veu una escena que no es de la *Reina Jove* ni s'ha de veurer en pel·lícula; es tracta senzillament de l'hora de dinar, entre escena i escena, i la Xirgu per a fer callar les *males llengües* (això es un dir) volgué que la retratessin bebent amb el porró, a fi de que ens convencessim que no n'havia perdut la costúm... i que savia aguantar l'alè mentre focavem i tiravem.

En l'altra fotografia en que hi ha la Xirgu en una de les escenes, s'hi veu la trampa; l'operador, un tramoyista que bada i en Murià amb el relotge a la mà que sembla que conti les pulsacions i es que mida la feina.

Hem vist, doncs, la obra d'en Guimerà com era posada en escena; hem vist el carinyo amb que'l nostre company s'ho ha prè i estem segurs que'l dia que siga projectada en la

pantalla serà un gros aconeteixement, per dues raons; perquè l'obra s'ho porta i perquè la casa editora, la Xirgu i el director han fet els possibles, cada hu pel seu cantó, per a que la cosa resultés a l'altura de la obra i del nom gloriós del seu autor.

Hem vist escenes en que hi prenen part centenars de persones, hem vist profussió d'uniformes, còtxes, cavalls a dotzenes i hem vist tantes coses que gairebé ens rodava el cap i no

sabem com al nostre company no li ballava al organitzar tota aquella enderga.

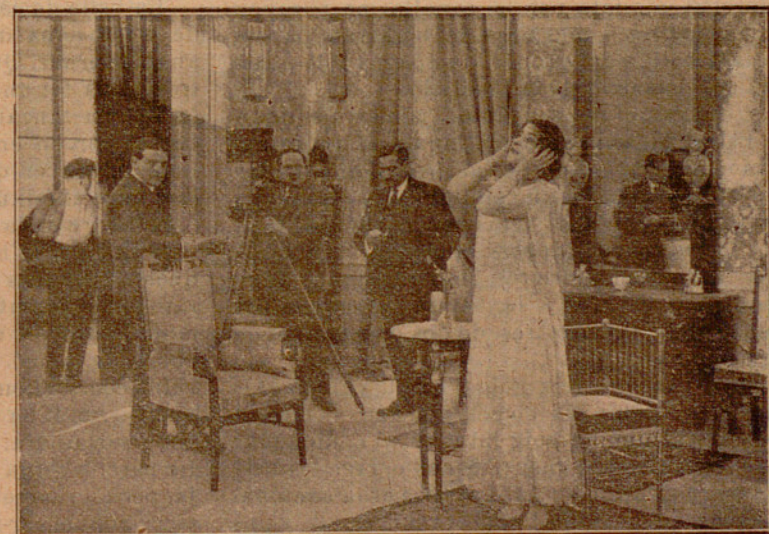
Ah! i hem vist a la Xirgu que s'hi donava una importància quan les tropes li feien honors... ¡semblava que s'hi trovés de veres dintre la pell d'una reina!

Però de tot lo que havem vist n'hem tret la conseqüència de que quan els catalans volem fer una cosa ben feta no'ns en han de venir a ensenyar els del estranger, i quan toca gastar-s'hi molts diners, tampoc.

Lo que es més d'aplaudir es que les indústries cinematogràfiques catalanes dediquin els seus esforços a fer conèixer arreu del món les obres capdals dels nostres autors, tota vegada que la cinematografia es un auxili per a que dites obres arriuin per tots els recons i sian conegudes de tots els públics, sense quin auxili restarien inconegudes de la majoria i no arriuarien a alcansar el grau d'universalitat que aquest factor els hi pot donar.

Quan els estrangers *filmen* noveles i drames dels D'Annunzio, dels Sardou i fins els *vaudevilles* més en boga del teatre francès, hora era ja que'ls de casa ho fessin igual en comptes de seguir les petjades forasteres pels camins dels lladres enmasquerats, dels detectives, de les coves amb secrets i altres demostracions de mal gust.

Estem segurs que'l públic—sobretot el de casa—veurà amb molt més gust la magnífica obra d'en Guimerà projectada en els cines que no pas cap d'aquelles tonteries que s'hi acostumen a veurer. Per això aplaudim sense reserva l'actuació que en aquest sentit porta la *Barcinografo* i ens daltm per que arriui el dia, no sols de veurer *La Reina Jove* en el cinematògraf, sinó després d'aquesta una altre i una altre obra d'autor català i quan s'en hi veigin sovint hi anirem amb gust al cine, perquè aquest s'haurà ennoblit.

La festa del carrer

Als meus bons amics Olivella

I

Les vuit del dematí. Les dones, aquelles veïnes que ordinàriament van en aquesta hora a la plassa, avui estan fent rotllos al mig del carrer, dirigint mirades a tort i a dret.

—¿Que vos en sembla d'aquest lletrero?—deia la mare del pintor, aquell xicot garvat que *le tan dibuix*.

—Molt bé, molt maco—contestaven altres veïnes que no hi entenien pilota, però que'ls xocava perquè era més gros que altres anys i feia més efecte.

Mentres les bones mestresses, amb mostres d'aprovació, contemplaven com voleïava el cartell col·locat al mig del carrer la nit abans, la vella de cà la planxadora no parava d'escombrar el seu tros, aquella acera que's podia llepar, segons ella.

—¿Que hi dieu vos amb això?—li preguntaven les del grup. I la rígida i severa planxadora, sens parar d'escombrar, es posà en conversa obligada per les circumstancies: però durant l'estona que enraonà sols es queixà dels fil-ferres, aquells maleïts fil-ferres i porqueries que li havien trinxat les clavellines de l'entressol. I, com de còstum, comensà a desfersos clàssics arguments: que quant son marit, que al Cel sia, junt amb altres contemporanis, es cuidaven de la festa, tot anava com una seda; que els veïns no s'havien de treure tants quartos de la butxaca i que no s'entretenien a posar banderetes ni fanals de colors i altres ximpleries que fan are. Dit això, correcta, però secament, dongué el *bon dia* i es ficà a la botiga, fent trontollar el clàssic *Se plancha con lustre* de la vidriera.

Durant aquells vuit dies que faltaven per la festa, les veïnes, tot escombrant, o fent ho veure, no deixaven de fer càbales i projectes per al diumenge vinent i de tant en tant sostenien animades polèmiques amb alguna veïna del carrer de Sant Jaume, aquells envejosos que's burlen de tot. Al vespre, al arribar els homes del treball, el carrer s'animava extraordinàriament: els de les banderetes, ajudats per la canalla, no paraven d'estendrer tires i més tires de bigarrats papers davant la botiga del graner, que pagava les pastetes i era president de la Comissió.

I el Garvat, el noi del pintor, ajudat per dos o tres distingits, construïa els fanals extraordinaris i monumentals dintre casa seva, però amb les portes tancades per a que el diumenge fessin més efecte. La majoria dels veïns veient apropa-se el dia i reconeixent sos debers, començaren a netejar les fatxades i vidrieres, donant alguns l'emblanquinada general a la botiga, rematada per aquells sòcols, tant nostres, de dos o tres capes de blau de cuina.

I es veritat que feia goig l'humil carrer. Als últims dies, quant els homes marxen al treball pel dematí senten un goig interior al contemplar des del cap d'amunt l'aspecte del carrer, ja preparat per a guarnir-lo; i al passar per la cantonada del carrer de Sant Jaume es miren als veïns volgient-los dir: *Eh! que us en sembla?*

II

Quant s'ha acabat la feina, la noia de la planxadora surt cada dia a buscar aigua, i avui, com de còstum, la Carmeta passa greument amb son cant salutant a les veïnes, però sens entaular conversa, perquè la mare no ho vol.

Després de demanar tanda a la font s'ha separat de la conxorxa popular, arribant-se a un fanal. De tant en tant alça inquietes mirades al rellotge de la Torre, fins que sonen les vuit. I allavors el Quim apareix per la cantonada, tivat i el·legant com sempre. Han enraonat molta estona, baixet, sota el fanal i s'han promés que la nit del dissapte es trobarien, que ballarien i riurien molt.

De tant en tant la Carmeta dirigeix temeroses mirades a son entorn per a guarir-se de que no la veïgi alguna veïna i no fos càs que arribés a les orelles de sa mare. Han sonat dos quarts de nou i es despedeixen, però amb una despedida interminable, tant, que han sonat els tres quarts i encara continuen, lo que fa creure que les idees i confidencies dels enamorats surten sols a última hora. Definitivament s'han despedit amb una estreta de mans; el *salla-taulells* tira carrer avall nuant-se la corbata i estirant-se el puny, i a la planxadora al trencar la cantonada ha dirigit l'última mirada al rellotge i ha marxat presurosa cap a casa, tot tement-se l'escàndol de sa mare l'escena de tots els dies. I avui hi va més temerosa que mai, perquè ja ha acabat els arguments de disculpa... i son les nou!

III

Els veïns no caben en pell. ¡Es col·lossal! un èxit extraordinari. El carrer ofereix un cop de vista esplèndid: les banderetes formant un túnel polierom de part a part del carrer, acabant en dos arcs de tendre ramatge; els grans fanals del Garvat donant un espetec de llum i de vida an aquell carrer, tan fosc durant l'any. (I ell, des del cap d'amunt se'ls mira amb un aire de triomf volgient dir: *Ja us ho deia jo*); el *blado* tot enramat al mig del carrer i amb els faristols a punt; les guirnaldes que penjen de portal a portal; l'animació de *forasters* i noies que's passeïen; en una paraula; un èxit sorollós.

La vella de cà la planxadora, a conseqüència de la feina, ha dit que no's trobava bé i se n'ha anat a dormir. Quant ha entrat a la sala del entressol ha fet un moviment d'aversió contra la festa i ha tancat amb énfasis els finestróns del balcó, per on entrava un enlluernador raig de llum del carrer que penetrava dins l'arcova, il·luminant el feixuc llit de matrimoni i aquell vell Sant Isidre de la capsalera.

A mitja nit s'ha despertat i està escoltant l'orquesta i els crits de baix el carrer: ha passat un rato i no poguent ressaltir la curiositat que la domina ha tret el nàs per entre els finestróns mig oberts del balcó. Per entre les banderetes veu als veïns com ballen alegrement i entre les parelles que passen li ha semblat veure la noia. Però no pot esser, es diu, amb les ordres que li he deixat. La parella torna a passar amunt.—Ja ho sembla ja, perxò, repeteix; i allavors obra tot el finestró per a convencer-s'en.—¡Ho es, i riu la descarada! ¡Ella, la Carmeta entre mig d'aquella *ausma*! I

FESTA

amb un geste heròic ha obert de bat a bat el balcó i amb una revolada ha deslligat tots els fils ferres i ganxos de la barana.

Mig carrer a les fosques, l'orquestra para, plors, la gent va esparverada d'aquí allà preguntant: Com ha sigut?

IV

Han passat tres anys. Avui, per casualitat, a cà la planxadora la granera ha retret la festa i la Carmeta ha baixat púdicament sos hermosos ulls, deixant veurer en son front el *trenc* que li va fer, al caurer, un dels fanals del Garvat.

JOAN MESTRE RIAL.

BIBLIOGRAFIA

FRUYTA TARADA.

Joan Martí i Trenchs.

Heus-aquí un altre llibre de filologia catalana ben recomanable als escriptors novells i fins als que no ho son tant, per a evitarse l'ús de certs galicismes, barbarismes, etc. que enlletgeixen la nostra llengua. En Martí i Trenchs en ofereix una recopilació d'uns 150 mots dels que usem com a catalans i que ell n'anomena fruita tarada, donant a cada un el mot llegítim i explicant-ne el seu degut fonament. Baix aquest punt no cal remarcar l'importància de l'obra. Prò encare l'obra te un aliciet més, degut a la forma que dona l'autor del llibre al seu vocabulari i es que l'aparta sempre de la cruesa esquelètica d'un vocabulari comú, per a dedicar a cada mot un paragraf en el que amb forma joganera i entretinguda discuteix graciosament els pròs i els contres de cada concepte, lo que fa que abans de penjarlo al prestatge de la llibreria com a llibre de consulta, es llegeixi de cap a cap sense deixar-se passar per alt ni un sol mot de la llista.

Està precedit d'uns «Recorts de la meua joventut» en la que l'autor amb llenguatge humorístic i senzill (tant, que s'hi deixa escapar qualcuna *fruita tarada*) exposa amb reconeguda satisfacció anècdotes de quan anava al seminari i sostenia polèmiques religioses amb mig mon. Després explica les raons del seu catalanisme sà i l'afició que sempre ha tingut a pulir el seu parlar per a enraonar en un català una mica més *català* de lo que s'acostuma. «Lo que falten—diu ell—son dotzenes de propagandistes per a donar una escombrada de termes castellans i castellanitzats i fer així una bogada per a veure si d'aquesta manera fem net d'aquesta taca tant extensa entre'ls catalans».

Les planes d'aquest llibre sempre conserven la frescor i un cert interès que sap donar-li l'autor defensant amb bon humor ses idees de bon catòlic i bon catalanista.

En fi, el llibre, pulcrament editat, i apart el servei que proporeiona, es llegeix amb força gust que es lo que s'proposava el seu autor.

UNA TRINITAT PROFANA

No hi ha pas dupte en que una de les més virils manifestacions del poble de Vila de... es el vigor musical que hi es arrelat. La proporeció d'aficionats a la música prepondera en el poble i les negrures del pentàgrama taquen indiferentment a tots els graons de l'escala social... i de l'artística. Senyoretetes distingidíssimes amb envejable cultura musical, solistes reconeguts, fadrinalla afinada, pagesos amb veu, pianistes de concert... i de cine, etc., etc. Des de'ls mestres directores del moiment musical de la vila, aquets que no escatimen un ral en baixar a ciutat a escoltar els concerts dels reputats, fins al darrer orfeonista (perquè Vila de... ostenta amb llegítim orgull un orfeó digníssim), aquest que no sab de nota i esbrina les taques del pentàgrama segons les altes i baixes, ajudat per l'oït, la llur mimada s'hi es ensenyorida sens reparar en les tasques i oficis que ocupen a les seves humanes mansions. De manera que allí no es cap excentricitat oír la *Marina* de boca d'un tartaner ni trobar un barber que executi al piano qualsevol fragment d'En Wagner i dongui llicions de música a la canalla.

Jo hi havia anat forces vegades a casa d'un barber com aquest i era deliciós veure's allí servit de tal manera que les deficiències del establiment hi eren ben compensades per la satisfacció del esperit que l'amo barber es cuidava de transportarte'l vers les regions ignotes de *Les Walkiryes* o en les aventures intrigants d'un *Faust* llegendari, evocades dolçament en el temps de remullarte la cara, per un piano de notes delicioses que s'endevinava en els interiors de la botiga.

Mai volia anar-hi en hores i dies de gent car aleshores veiem tristament al mestre compositor de cabellera flonja, com a un de tants barbers a la botiga esquilant al més vulgar jornalier. En canvi, si l'hora era calma i'l mestre no tenia que manejar la navaija, mentre'l dependent se t'apropava a ferte'l servei, éll té servia des de'l piano ja un plat suculentíssim de Wagner exclusivament, ja una sanfaina de Wagner i Strauss i Lehar i mestre Luna que era l'especialitat de la seva cuina i'n deia plat de la seva improvisació. Perquè aqueix *portento* líric amb la mateixa facilitat que t'afeitava a repel et posava música al drama més tràgic i amb més actes que mai s'hagui pogut escriurer.

Sinó que aquest senyor era un xic massa artista, ja que fora d'això d'afeitar i tallar cabells no feia res més en tot el dia que desdigués del seu art; i duia'ls cabells llars (i això no era pas estalvi) i duia barret d'artista i's nusava al coll una *xelina* de seda... Jo, que com a comerciant, val á dir-ho, el guanyo i de força, vareig aconsellar-li una vegada lo que jo hauria fet en trobantme en el seu lloc, o siá explotar la meua doble personalitat en el negoci. I volia fer-li posar a la porta de la barberia, dessota de les bacines, un cartell tarifa-propaganda que digués més o menys:

CORTAR EL PELO desde el n.º 0 p'alante, con
sinfonia . . . . . 0'25
AFEITAR al compás de mazurca, chotis, tan-
go... a petición del parroquiano . . . . . 0'20

S.

AFEITAR con «La Marsellesa» . . . . . 0'25

*Se hacen FRICCIONES a la quina con intermedios de «Lohengrin» sin aumento de precio.*ESPECIALIDAD EN CORTES A LA PARISIEN
: : CON MÚSICA DE SAINT-SAËNTS: : :NOTA: *El abonado que así lo solicite será remojado por el profesor.*

Prò ell va dir-me que no volia explotar l'art. Encara que totes les lliçons les hi paguen, i... sempre hi ha algún deixeble que al passar per la botiga després de la lliçó... ¡psè! es deixa caurer perquè l'afeitin en un d'aquells sillons greixosos.

Prò encara tenia una tercera personalitat el nostre home: la política. Es dir; allò que diuen de Deu i encara hi ha qui no s'ho vol creure: Tres persones en una sola. Que aixís com en Deu son Pare, Fill i Esperit Sant, en el nostre eren: un barber empeltat de Wagner amb un esqueix de Cambó.

Perquè això si que ho tenia aquest Wagner barbo-camboniat (un fenòmen!): Era catalanista i ben catalanista. Després de Wagner, Catalunya es çò que s'estimava més. Per xò va alegrar-se quant uns parroquians varen notificar-li que a la vila anaven a fer sortir un periòdic que's titularia *Treball* dedicat al conreu de les lletres catalanes i que no desdiria d'ocupar-se de les demés arts. La seva alegria fou tanta que repentinament plegà la navaija i ja no volgué afeitar més en tota la nit. Tot seguit se'n anà vers l'interior de la botiga i agafant se amb allò de que *no desdiria d'ocupar-se de les demés arts*, embrutà les primeres quardilles i feu una Crònica Musical.

Oh! Aquella revista fou sa tercera arma de combat—la primera era la navaija i la segona la màquina del 0—i des de allí feu públiques ses aptituds crític-musicals i la seva advocacia i el seu protectorat vers Wagner.

Allí sostingué ben aviat una polèmica amb un crític ciutadà, que fea escampar el seu nom per la seva i les demés viles del voltant, i incità la seva part d'espectació entre el nombrós públic de ciutat. En aquesta polèmica vingué a posar de manifest el nostre barber musical, que millor volia un plat de monjetes al costat de Wagner que no un plat de pollastre al costat de... Beethoven, per exemple. El crític ciutadà sostenia que, respectant i enviant els seus millors saluts i homenatges al senyor *Ricardo*, en quant an allò de les seques no hi estava pas conforme, doncs preferia un plat de pollastre... amb ell, per exemple, amb el barber, que no pas un de monjetes al costat d'en Wagner. I no pas per distincions ni personalismes envers l'un ni l'altre, no, sinò pel pollastre tant solsament.

En fi, *Treball* continuà essent el seu lloc de campanya i des de allí escrigué, feu i digué... i'l seu nom florí en el periòdic quasi bé número sí, número també. I'l nostre músic posà greix... *Treball* va publicar-li el seu retrat a primera plana i arribà a insertar la seva firma dugues vegades en un mateix número, amén d'una biografia extensa en la que la redacció no parlà per a rès de la barberia. I *Treball* s'ajassava magestuosament cada quinze dies damunt dels bancs de la barberia fent reluir les seves cobertes rojes com les nostres barres i les barretines.

Tot d'una, l'ilustre autor de *Molinos de Viento*... Meno! de *Molinos de Viento* o d'una cosa que s'hi semblava molt però que era feta d'ell... tot d'una.. enmudí! I *Treball* no publicà més les seves disertacions però continuava entrant quinzenalment a la barberia armònica, quant... ni això. Un cert dia, amb greu estupor, la Redacció rebé la baixa del ilustre convilatà. Oh, adeusiau ilusions! Adeusiau amistats! Adeusiau proteccions! El genialíssim protector d'En Wagner, ja no vol protegir les lletres catalanes! Ja hi ha'l món una altra panxa tipa... ja no'n vol més...

Això si... l'home continuarà improvizant troços del *Conde de Luxemburgo*, pelant melóns i afeitant cares, essent catalanista i duent l'administració musical d'En Wagner, que pobret (E. P. D.) bé necessitava d'un apòstol diligent que escampés el seu nom... fins a la barberia.

Potser, per xò, els parroquians no hi han perdut rès. Car encara que *Treball* no entri ja a la barberia, i encara que tampoc hi entri *L'Esquella* (potser perquè fa massa barber çò de tenir-la), en canvi poden llegir totes les setmanes quant van a afeitar-se *La Vanguardia* i'l *Mundo Gráfico* que son els dos periòdics esperats a torn quant no sona la música o quant sona massa malament.

PUNT.

Records de ma infantesa

Records tinc m'aimada i records son de passió, d'amor pur d'infants. Recordes quan juntets ben juntets anavem passejant guiats per l'amor que 'ns unia? Tes tendres mans se juntaven a les meves i en tos ulls hi endevinava l'ignoscencia dels teus sentiments purs. Recordes quan el alegre cant del rossinyol acompanyava nostres passos i quan nostra folla alegria ni límits trobava? Al·lavors jo admirava la bellesa de ton rostre pro mes admirava encare la bellesa dels teus sentiments. Nosaltres passejant oblidavem que al mon fossim puix els potents raigs del sol ens portaven a la gloria amb la seva llum tan portentosa. Ilusions pures ilusions tot; pro els, nestres cors d'infant ho veien realitat. Admiravem la magnificencia de la naturalesa; aquella verdor tot aquell panorama, era el reialme de nostres alegries i de nostre amor.

Pro com que en el mon tot te fi, nostres alegries passaren i tot s'oblidà; el rossinyol tan cofoi quan seguia nostres alegries, els companys alegrois... s'han mort com va morir-se nostre amor de l'infantesa.

Han passat molts anys; d'aquell amor no més ne tinc un trist recort, que'm te segellat el cor. Me son indiferentes totes les dones i quan m'hi dirigeixo per a parlar-hi, me sembla sentir de lluny molt lluny aquells melodiosos cants del rossinyol que'm recorden aquell temps de felicitat que no tornarà.

ANTON RIPOLL.

FESTA

JOCS FLORALS

De la vila de LA ESCALA

ANY II

que ara projecta el

Ateneu Víctor Catalá

CARTELL

PREMIS ORDINARIS

I.—FLOR NATURAL a la millor poesia amatoria. El qui l'assoleixi deurà elegir regina de la festa segons el costum tradicional i gentil.

II.—ENGLANTINA D'OR I ARGENT, que el Magnífic Ajuntament d'aquesta vila ofereix a una poesia de sentit catalanesc.

III.—VIOLA D'OR I ARGENT, ofrena del reverent Rector D. Carles Costa per a una poesia de caràcter rel·ligiós.

PREMIS EXTRAORDINARIS

IV.—Premi de l'Excm. Sr. D. Frederic Rahola, senador, a la millor elegia a les ruïnes d'Empuries.

V.—Premi de l'Excm. Sr. D. Gustau Peyra, ex-diputat, a una poesia bucòlica.

VI.—Premi dels germans D. Josep i D. Lluís Sureda a un himne per a l'Ateneu Víctor Catalá.

VII.—Premi de D. Josep Esquirol a una poesia en elogi de la Dòna empurdanesa.

VIII.—Premi dels germans D. Francisco i don Josep Serrats, a un treball en prosa de tema lliure.

IX.—Premi de la Colonia estinenca, a una poesia mediterrània.

X.—Premi de l'Ateneu Víctor Catalá, a una poesia de tema lliure.

PREMIS MUSICALS

XI.—Premi a una sardana.

XII.—Premi a una composició per a orfeó infantil.

XIII.—Premi que's deixa al lliure arbitri de l'optant.

ADVERTIMENTS

Les composicions han de remetre's al secretari del Jurat en la forma usual i al domicili de la entitat organitzadora, per tot el dia 20 de Agost.

El repartiment dels premis s'efectuarà en la tarda del 3 de Setembre d'enguany.

Integren el Jurat literari: Rvnt. D. Jaume Barrera, president; D. Miquel Roger i Crosa; D. Joan Draper i D. Josep M.ª Girona, vocals; D. Xavier Hospital, secretari.

En publicar molt pròximament, com és fundat determini dels organitzadors, un cartell supletori, es consignarà el nom dels qui compondran el Jurat musical.

Els premis ordinaris consisteixen en objectes d'art i quantitats en metàlic.

Càs de no merèixer els premis a temes fixats les composicions que hi optin, el Jurat podrà fer-ne adjudicació a treballs de tema lliure.

La Escala, 22 de Juliol de 1916.

La comissió organitzadora: *Pere Ferrer, Josep Lloberas i J. Serrats.*

La cançó de la mar salada

Vine't amb mi, filla; vina cap aci,
filla l'aigua dolça, ma filla gojada
—diu la mar salada—vina-t'en amb mi
entre'l remoreig de l'altiva onada.

Frueix i contempla l'ardent abraçada
que rebo estimada pel cel blau i pur;
frueix i contempla com la mar salada
es acariciada per l'espós d'atzur.

I busca l'aimant en l'exemple dels pares,
i vulgues triar amb gran cura marit,
i fes que la fé que en son cor hi posares
ostenti penyora d'amor infinit.

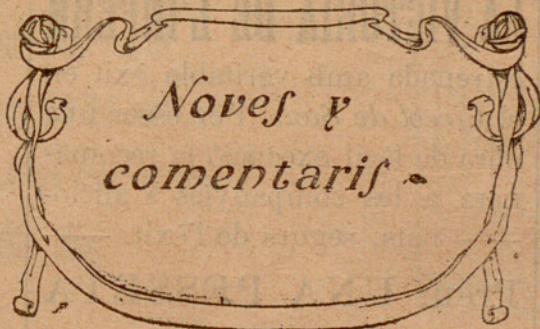
Però l'aigua dolça desoïnt el cant
plé de bon concell i d'intenció sana,
s'es enamorada del vent de Llevant
que udolant rellisca per damunt la plana.

I li va cantant tot un enfilall
de paraules fines, suaus i arborades,
mentre l'aigua dolça s'adorm per la vall
al bès de les aures frescals i gemades.

Ha passat un temps; ja s'es maridada
la gaia aigua dolça la filla del mar,
i el vent a l'esposa la deixa oblidada
sa ruta apressada seguint a l'etzar.

I el sol quant s'amaga per la serralada
cada vespre escolta el màgic plorar
de la pobre filla de la mar salada
que a l'amor ovira perdut món enllà.

JOSEP A. FONT i CASAS.

Després d'una llarga i penosa malaltia ha mort a Barcelona nostre bon company En Josep Sala.

Des de que sortí el primer número de FESTA fins que fou atacat de la malaltia que l'ha dut al sepulcre, En Sala administrà escrupulosament nostres suscripcions i venda d'aquesta vila, havent demostrat sempre en el desemenyo del seu càrrec una activa diligència i honradesa intachable.

Al dedicar-li un recort des de aquestes columnes, a les que tant carinyo ell hi dugué, hem de

plorar al ensemps la pèrdua d'un amic i la d'una valiosa cooperació en la nostra tasca.

Descansi en pau el bon amic i rebí la seva apearada família l'expressió del nostre més sentit condol.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

Elixir Collol remedi de les Dèbils

S'ha posat a la venda la comedia en dos actes, de **F. Freixas** i **M. Gras Vila**

LA VICTORIA DE L'INVERN

estrenada amb veritable èxit en el *Círcol de Sans*. Per esser una obra de fàcil execució la recomanem a les companyes i aficionats, segurs de l'èxit.

Preu: UNA PESSETA

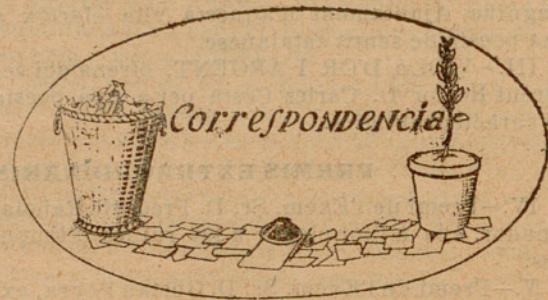
Llocs de venda: En la nostre administració de Barcelona, Rosselló, 248, 3.er, 2.ª; en la llibreria Bonavía i Duràn, Boqueria, 20 i en la Administració de *El Teatre Català*, Boters, 16, 1.er

Als nostres subscriptors els farem un 20 per 100 de descompte.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

Pere Montfort. Havem llegit amb l'atenció que's mereix la seva noveleta i en quan al assumpte el trovem bé; però la forma no està encare a la altura del treball que's proposa fer. A trossos es fa pesadeta i a trossos ensenya sobrerament la mà inexperta i fins hi ha inconseqüències de bulto i ingenuitats imperdonables. No obstant no perdi esperances, que a copia de assaïjos acaba per a fer-se bé.—*Francesc Garcia.* Una an cartera. «El cantaire cego» ens ha deixat plens de dubtes, que desitjariem ens aclarís personalment. Ja's deixarà veurer zeh?—*Rafel Arqués Grané.* Es poqueta cosa el seu «Idili». Ademés son uns versos que no ho semblen car hi ha una barreja de versos de 6, 7, 8 i 9 sil·labes per la qual resulta inarmonic.—*Francesc Garcia.* En cartera.—*Joaquim Teixidor Roig.* A la nostra parla i han cantat tots els poetes i han dit lo que vostè diu i mes encare. La tercera estrofa té certa novetat, però no'ns agrada. Envii alguna altre cosa.—*Tafaner.* Trobem en la poesia... poca poesia.—*Pere Montfort.* En cartera.—*Daniel F. Carreras.* Lo mateix li diem.—*R. Cabús.* L'assumppte es bonic però'l trobem vestit massa pobrement.—*L. P. C.* Es poqueta cosa la seva poesia A X però la publicarem. Recordi's de dir-nos com se diu.—*Joan Salvador.* Hem fet petits retocs a «Una flor» i queda en cartera.—*Ramón Gavaldà.* El posem en torn.—*Albert Piera.* En cartera.—*Jordi Pellerer.* En cartera.—*Joan S'Aguià.* No'l podem complaure.—*Andreu Bertrand.* Té pagat fins al 25 de Juny amb l'envió que'ns ha fet.—*Pere Casat Pere* que mal any t'espera.. sobre tot si continues sent versos pel istil.—*P. Guileñà Roura.* Envii quelcuna altra cosa i el complaurem i li queden abonats els segells en comptè.—*Salvador Socias.* Hauriem hagut de retocar-la i a les seves poesies no hi volem posar les mans. Per altra part de vostè n'estem acostumats molt millorment. No es en cartera.—*P. Casals Guilemany.* En cartera.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.er, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI